

lidt paa Bornholmernes militære Sager, det var med Hensyn til Feste. Det blev ogsaa nægtet. Det traf sig nu saadan, at jeg kunde hjælpe paa det uden de Penge. Det kan jeg derimod ikke her. Bevilges disse Penge ikke, kunne Bornholmerne ikke faa Drejstøj, saa faa de gaa med de vaade Klæder paa, indtil de blive tørre ved Øvelserne. Men kommer der Influenza derovre i den Anledning, er det ikke min Skyld.

Jeg har nu kun et Punkt tilbage, som jeg har gemt til sidst, fordi det er et Punkt, som jeg er nødt til at udtale mig lidt længere om. Det er det første Ændringsforslag paa § 22, nemlig Nr. 133: Udgifterne ved en Udvidelse af Artilleriet og Ingeniørforpjet. Det er navnlig, fordi det ved første Behandling gav Anledning til endel Dm tale, at jeg anser det for nødvendigt at udtale mig noget nærmere derom. Det, jeg da først vil tale om, er Nødvendigheden af denne Udvidelse af Artilleriet og Ingeniørforpjet. Jeg tror, man vil indrømme mig, at der fra ikke ganske saa Sider under første Behandling blev udtalt, at man meget godt kunde indse, at det var nødvendigt, og jeg skal styrke denne Anskuelse ved at gøre opmærksom paa, at alle de Lovforslag, der af forskellige Krigsministre have været fremlagte her i Tinget til en Revision af Lovloven af 1867, lige fra 1873, da det nuværende ærede Medlem for Helsingør første Gang fremsatte et saadant Forslag — alle disse Forslag have altid blandt andet indeholdt en Udvidelse af Fæstningsartilleriet, og jeg kan ogsaa sige, at de forskellige Lovforslag, jeg har fremsat — det er jo ikke saa ganske saa — og hvorefter det sidste fik en saa brat Død, have ligeledes alle indeholdt Forslag om en saadan Udvidelse, og de fleste af disse Forslag fremkom jo paa en Tid, da i alt Fald Spørgsmaalet om Københavns Befæstning stod noget fjærrere, og det udtaltes den Gang altid, og for Resten ogsaa i Motiverne til de Forslag, jeg har fremsat, at selv om der ikke var nogen Fæstning ved København, vilde det være nødvendigt at have mere Fæstningsartilleri end de 2 Kompagnier, vi nu have. Der vilde altid være Brug for mobilt Fæstningsartilleri til Positionskryds i en feltbefæstet Stilling, til mobilt Kystartilleri o. s. v. Det er noget, man altid har indset, og som man derfor ogsaa har stillet op, selv bortset fra Fæstningen. Nu have vi imidlertid Fæstningen. Den staar som en Rendsgerning, og om end enkelte kalder den en sørgelig Rendsgerning, om end maaste den ærede Ordfører beklaget, at man i det hele skal tale om den, saa er den der dog, og vi komme i en uoverskuelig

Fremtid, tør jeg nok sige, ikke bort fra den. Jeg antager ogsaa, at de allerfleste Medlemmer her i Salen ville være enige om, at hvis Ulykken kom, og vi stulde forsvare vort Land mod et fjendeligt Angreb, vil man bruge den, saa godt man kan, ligesom ethvert andet Kampmiddel vi have, og om vi saa kunne bruge den med Kraft, afhænger meget af, om vi have et passende Fæstningsartilleri. Jeg er overbevist om, at der er ingen her — han være nu saa bitter en Modstander af Fæstningen, han være vil — som ikke ønsker, at Fæstningen skal blive forsvaret saa godt som muligt til Gavn for vort Fædreland, naar Krigen bryder ud. Derfor er det en Nødvendighed, at vi saa denne Udvidelse, denne ruge Udvidelse, kan jeg gerne sige; det maa vistnok staa klart. — Saa kommer Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Bevilling skal staa her paa Finansloven og ikke gives ved særlig Lov. Ja, den ærede Ordfører mener nu vedblivende — og det er noget, som er udtalt saa ofte — at det er uheldigt, at den Slags Ting kommer ind paa Finansloven; men det er jo lige saa ofte udtalt, at man har set mange Eksempler i andre Brancher, hvor man har gjort det. Der er henvist, saavidt jeg minde sig af den ærede Ordfører, til Indenrigsministeren, som nu, efter at han ikke har kunnet faa noget organisatorisk sat igennem paa Finansloven, kom med et særligt Lovforslag. Det kan jo imidlertid ikke nytte at henvise mig til det. Jeg har fremsat særlige Lovforslag derom, og de ere blevne slaaede ihjel. En Tid lang begravede man dem i Udvalg, som uden egentlig at overveje Nødvendigheden af Spørgsmaalet — thi det vil vel ingen paasta, at det har været alvorligt overvejet — nægtede det videre Fremme. Derfor er der ikke andet for mig at gøre end at sætte dem op her. Ja, den ærede Ordfører vil maaste sige, at jeg ogsaa, ligesom Indenrigsministeren, kunde komme med et særligt Forslag, men jeg ved jo godt, hvad Skæbne det vil faa. Jeg har jo prøvet i Aar at fremlægge Forslag om organisatoriske Forandringer, og de blev nægtede Overgang til 2den Behandling. Jeg ved meget vel, at den ærede Ordfører og hans Parti stemte ikke mod dem, de „stemte ikke“, men de vidste meget godt, at Resultatet blev det samme, altsaa de havde med fuld Bevidsthed gaaet ind paa det Resultat, at Forslaget blev nægtet Overgang til 2den Behandling. Hvis jeg nu kom med et særligt Forslag, vilde det nyde afkurat samme Behandling. Det er jo udtalt af ledende Folk i den ærede Ordførers Parti, at man kunde kun komme til Forhand-